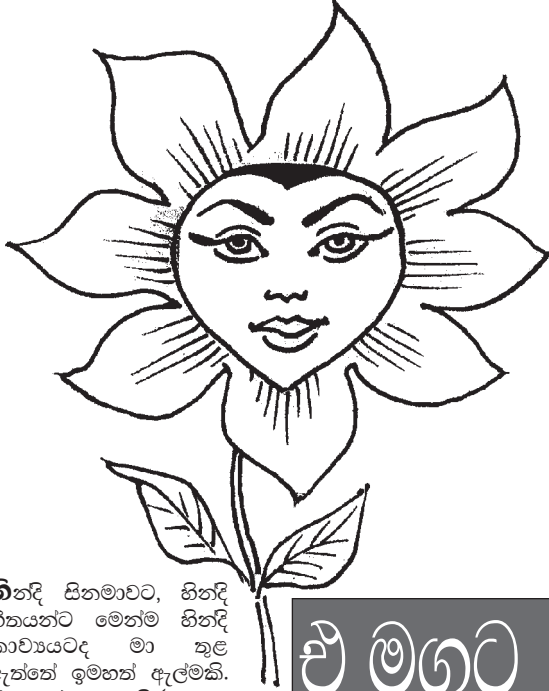

පුෂ්ප කී අභිලාෂා පුෂ්පයේ අභිලාෂය මලක පැතුම A Flower's Wish

වාච් නහිං මෙම සුර්බලාකෝ
ගෙනනෝ මේ ගුන්තා ජාලාං
වාච් නහිං ප්‍රේමී මාලා මේ
බන්ද් පාරි කෝ ලෙවාලාං
වාච් නහිං සම්‍රාතෝ කේ ෂචි
පර් හේ හරි ඩාලා ජාලාං
වාච් නහිං දේවන් කේ සිර් පර්
වාදුන් භාග්‍යා පර් ඉත්රුන්

මුජේ තෝඩ් ලේනා බන්මාලී
උස් පන් පර් කුමී දේනා පෙංක
මාතාහුමී පර් සීෂ් වාද්නේ
පීස්පන් ජායෙන් වීර් අනේක්

මලෙහි කැමැත්ත

කැමති නැත මා වෙලි හිඳිනට
මිණිබරණ මත සුරහනුනගේ
කැමති නැත මා ගෙහි හිඳිනට
මල්දම්හි කොමලහන පෙම යැදි

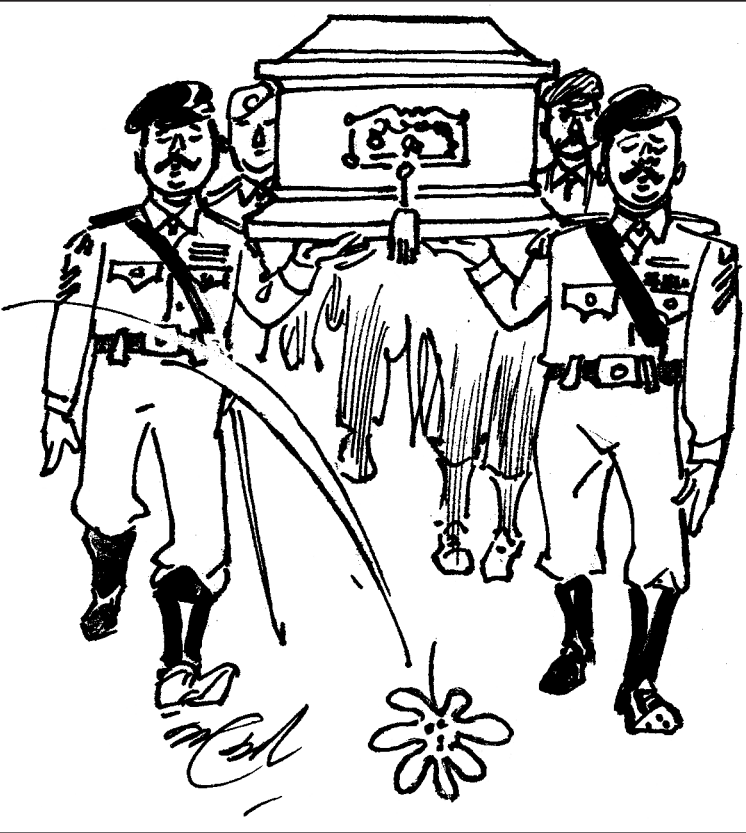
කැමති නැත මා නිසල අදිරද
දේහයන් මත වැනිට හිඳිනට
කැමති නැත තම සැප පතා යැදි
දෙවිදු හිස් මත රැඳි හිඳිනට

උයන්කරු, මම මා නෙලාගෙන
මව්බිමට සිය සිරස පුද කළ
රණවිරුන්ගේ නොවන ගමනෙහි
මාවතට විසිකර දමනු මැන

♦ සේපාලිකා ජයසිංහ
Middx UK

ඒ මගට මා විසිකරන්න!

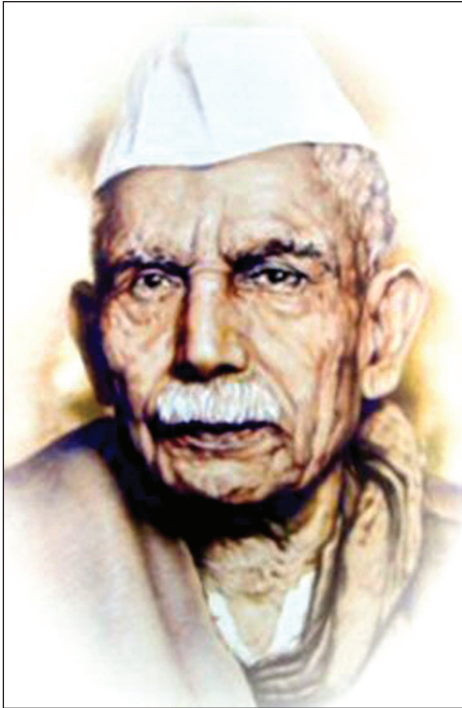
හින්දි සිතමාවට, හින්දි
ගීතයන්ට මෙන්ම හින්දි
කාව්‍යයටද මා කුළ
ඇත්තේ ඉමහත් ඇල්මකි.
ඒ ඇල්ම බටහිර පද්‍ය
යන්ට වඩා පෙරදිග පද්‍ය
කෙරෙහි මා ලංකරවයි.
පැරණි හින්දි කවීන්
බොහොමයකගේ පද්‍ය
පන්තීන් මම කියවා
ඇත්තෙමි. ඒ අතුරින්
පණ්ඩිත් මකන්ලාල් වතුර්
වේදී මා සිත්ගත් කවි
යෙකි. ඔහු ලියූ පුෂ්පකී
අභිලාෂා නමැති පද්‍ය
පංතිය ගැන ලියන්නට
මම බොහෝ කලක සිට
සිතා සිටියේ ඒ කවි පෙළ
ඇසුරින් ලියැවුණු සිංහල
ගීතයක් තිබෙන බව මට
පසක් වී තිබුණු නිසාය.
එහෙත් එය ලිවීම මට
මේතාක් අමතක විය. මේ
නොබෝ දා ලන්ඩනයේ
සිටින අපේ දකෂ කිවිඳි
යක වන සේපාලිකා ජය
සිංහ විසින් පන්ඩිත්
මකන්ලාල් ගේ ඒ සුප්‍රකට
පුෂ්ප කී අභිලාෂා නම්
පද්‍යය සිංහලට පෙරලා
අප වෙත එවනු ලැබ
තිබිණි. අමතකව තිබුණු
ඒ පද්‍ය පන්තිය යළි මා
සිහියට ආවේ ඒ මොහො
තේය. සේපාලිකා ගේ
පැදි පෙළ ද මෙහිම ඇත.
පණ්ඩිත් මකන්ලාල්
වතුර්වේදී (1889 -1968)
ඉන්දියානු නිදහස් අරගල
යේ පෙරමුණ ගත් කවි
යෙකි, ලේඛකයෙකි, පත්‍ර
කලාවේදියෙකි. මහත්මා
ගාන්ධිගේ තදබල අනුගා
මිකයෙකු වූ හෙතෙමේ
තම පද්‍යයන්හි තිබෙදවම
දෘඪ දේශප්‍රේමය පිළිබිඹු
කළේය. එකල පළවූ ප්‍රභා
සුවන්පතේ ද පසුව කර්ම
වීර් පත්‍රයේද කිර්තිමත්
කතුවරයා වෙමින් ඒ
සුවන්පත් කුළින් භාරතයේ
නිදහස් සටනට ජවය සහ
එහිකරකම කැවූයේය. මේ
නිසාම වතුර්වේදී බ්‍රිතාන්‍ය
පාලකයින් විසින් වරින්
වර සිරබාරයට ගන්නා
ලදී. පුෂ්ප කී අභිලාෂා
භාරත සාහිත්‍යයේ ඉහළම
ස්ථානය හිමිකරගත් පද්‍ය
ය ලෙස අදත් ඉන්දියාවේ
හින්දි බහුතරය සලකති.

වතුර්වේදීගේ පුෂ්පයේ අභිලාෂය
නමැති මේ පැදිපෙළ කියවන ඔබට
නිකුතින්ම සිංහල ගීතයක් සිහියට
නැගෙන බව මම දනිමි. ඒ අප
නැසීගිය ඩෝල්ටන් අල්විස් කවියා
විසින් රචනාකරන ලදුව, විශාරද
නන්දා මාලිනී ගායනා කළ උඩහු
ලියන් ගොතා බඳින නම් ගීතයයි.
එම ගීතයේ මූලික අදහස වතුර්වේදී
ගේ කවිපෙළම බව ඒ දෙක සසඳන
කළ මනාව වැටහේ. ඩෝල්ටන්
අල්විස් කවියා උඩහු ලියන් ගීතය
ලිවීමේදී නිසැකවම පුෂ්පකී අභිලාෂා
පද්‍යයේ ආභාෂය ලබා ඇති බව
පෙනී යයි. එහෙත් එහි කිසිදු වරදක්
නැත. ගීතයට වචන භාවිතයේදී
ඩෝල්ටන් සිංහල පාඨකයාගේ
ශ්‍රාවකයාගේ දේශාභිමාන හැඟීම්
නිවුටන කාව්‍යමය වචන භාවිතා කර
ඇතිබව පෙනේ. එසේම නන්දා මාලි
නියගේ කටහඬ ද ඒ ගීයේ අතිශය
ප්‍රාණවත් බවට හේතුකාරක වී ඇත.

දේශප්‍රේමය කවියෙකු විසින් එකට
කැට්කර පෙන්වන ආකාරය පැහැදිලි
වන නිර්මාණයකි. දේශප්‍රේමයේ අපූර්
වත්වය ද මට සිඵ්වු ලෙසින් හදවතට
දැනවන අතර ඉන් දේශ භක්තිය
පීචිතයේ උත්තම සංකල්පය විය යුතු
බවද පද්‍යය පෙන්වා දෙන්නේ ඒවා
මලක වචන සේ අපට හඟවමිනි.
මෙම පද්‍ය පළකරන්නට මෙයට
වඩා උචිත කාලයක් තවත් ඇති
වෙහිසි නොසිතමි. රටවෙනුවෙන් දිවි
පුදන උත්තම දරුවන් වෙසෙන රටක්
අපටද ඇති බව වැටහීම අපේ දැස්
කලුලෙන් තෙත් කරයි. හෙට දිනය
නොදැක ඔව්හු ඔවුන්ගේ අද දවස
උපන්බිම වෙත පුද කරති. මේ පද්‍යයේ
ප්‍රබල අරුත අපට දැනවූ මකන්ලාල්
සහ ඩෝල්ටන් ද අද අප අතර නැත.
එහෙත් පුෂ්පයක ප්‍රාර්ථනාව දේශ
මාමක අපේද ප්‍රාර්ථනාව වියයුතු බව
ඔව්හු සුන්දර ලෙස ලියා තැබූහ.

♦ දයා ආනන්ද

පණ්ඩිත් මකන්ලාල් වතුර්වේදී

උඩහු ලියන් ගොතා බඳින
නීල වරළ සරසන්නටම
මා පිපුණේ නැත
මේ දෙරණේ

හිස් මිනිසුන් කුස් පුරවන
සිත් පිනවන බස් දොඩවන
බොජුන් මේස මත සුවද හලන්නට
මා පිපුණේ නැත මේ දෙරණේ

රට වෙනුවෙන් සටනට වැද දිවි දුන්
රණවිරුවෙකුගේ අවසන් ගමනට
යන මත ජනතා පා දුහුවිල්ලෙන්
නැලී වෙලී වැළලී මිය යන්නෙමි
මගේ පරම පැතුම එයයි
එමගට මා විසිකරන්න!

ගායනය - විශාරද නන්දා මාලිනී
පදරචනය - නැසීගිය-ඩෝල්ටන් අල්විස්

Do You Love Someone This Much?

මෙනරම් ආදරයක් නිබිය හැකි ද?

A young couple were speeding
over 100 mph on the road on a
motorcycle.

Girl: Slow down. Im scared.
Guy: No this is fun.
Girl: No its not. Please, its
too scary!
Guy: Then tell me you
love me.
Girl: Fine, I love you.
Slow down!
Guy: Now give me a BIG hug
Girl hugs him.
Guy: Can you take my
helmet off & put it on
yourself? Its bugging me.

In the paper the next day
(A motorcycle had crashed
into a building because of
brake failure. Two people
were on it, but only one had
survived.) The truth was
that half way down the
road, the guy realized that
his brakes broke and he
could not stop the bike but,
he didn't want to let the girl
know. Instead, he had her

A Flower's Wish!

I don't want to be
a part of the necklace
of the beautiful girl.
I don't want to woo
the lady love.
I don't want to be
spread over dead bodies.
I don't want to act snob,
after someone offers me
to the Gods.

Just pluck me Gardner
and throw me on the road,
which is taken by the brave
soldiers to give away their
lives for the Motherland !

by Pandit Makhn Lal
Chaturvedi

Poets and their poems have their unique
styles of expressing the intricacies of
life. Sometimes they bring a smile,
sometimes they exhort, sometimes they
elighen, and sometimes they seem to
mirror realities of our own life.

This verse - **Pushp Ke Abhilash** is
undoubtedly the best poem written by
an Indian poet during the independent
struggle of India. Even today many
Indians remember the lines and recite it
to younger generation. I don't know
how many of our Sri Lankans know
that this particular Hindi poem influ-
enced our late poet **Dolton Alwis** to pen
lyrics for a memorable song later sung
by **Visharada Nanda Malini**.

Pandit Makhn Lal Chaturvedi (1889-
1968) was one of the leading poets and
journalists of the Indian freedom move-
ment. Though a true disciple of
Mahatma Gandhi, he also reflected the
fiery patriotism in his poetry. He was
the illustrious Editor of "Prabha" and
later "Karmaveer", the journals which
emitted fire at the British imperialism
and inspired many to fight against the
Raj, for which he was repeated impris-
oned by the British. "Pushp Ki
Abhilasha" is considered to be one of
the greatest poems of Hindi literature.

♦ Daya

say she loved him &
felt her hug him one
last time, then had her
wear his helmet so that
she would live even
though it meant that he
would die.

**Isn't that the beauty
of being in love?**

සැකසුම් 100 කටක් වඩා
වේගයෙන් ධාවනය වන
මෝටර් සයිකලයක සිටියේ
තරුණ යුවළකි.

තරුණිය : අනේ හිමින් යන්
මට හරි බයයි
තරුණයා: බයවෙන්නෙ ඇයි
මේක හරි විනෝදයි
තරුණිය: විනෝදයක් නෙවෙ
යි අනේ මට බයයි
තරුණයා: එහෙනම් කියන්න
ඔයා මට ආදරේද
තරුණිය: ඔව් මම ඔයාට
පණවගේ ආදරෙයි අනේ
දැන් හෙමින් යන්
තරුණයා: මාව බදාගෙන
කිස් එකක් දෙන්න
(තරුණිය දැන් තදකර ඔහු

බදාගෙන සිටගනී)
තරුණයා: දැන් ඔයා මේ මගේ
හෙල්මට් එක ගලවල ඔයා
දාගන්න මේක මට හරි
අපහසුවක්.
(තරුණිය ඔහුගේ හෙල්මට්‍ය
ගලවා තම හිසේ දමාගනී.)
පසුදා සුවන්පත්වල මේ සුවක
විය. එනම්: මෝටර් සයිකලයක්
එහි බ්‍රේක් කැඩීගිය හේතුවෙන්
ගොඩනැගිල්ලක හැපී කුඩුච්චි
ඇති බවත් එහි ගිය දෙදෙන
ගෙන් එක් අයෙකු පමණක්
නොමැරී බේරී ඇති බවත්ය.
සත්‍යය මෙයයි. සයිකලයේ
බ්‍රේක් කැඩීගොස් ඇති බවත්,
දැන් සයිකලය නවතාගත
නොහැකි බවත් ඔහු දැනගත්
තේය. එහෙත් එය ඇයට කීවේ
නැත. ඇය ලවා ආදරේයයි කිය
වා ගෙන, සිපගන්නටයයි කීවේ
එය අවසානය බව දැන් නිසා ය.
හෙල්මට්‍ය ඇයට පැළඳුවේ අන
තුරක් වුවහොත් ඇය බේරෙන
ලෙසිනි.

♦ **දීපා සඳමාලි හේරත්**
Deepa Sandamali Herath
USA